

Ontmoetingen met Jezus | 6

Brood van boven

De evangelist Marcus vertelt twee keer, kort na elkaar, over een broodwonder dat Jezus deed. Je gaat dan vergelijken: wat zijn de verschillen tussen die twee wonderen?

Dat is niet zo moeilijk te zien. De eerste keer konden vijfduizend mensen eten van vijf broden en twee vissen, terwijl er twaalf korfjes met eten overbleven. Bij het tweede wonder aten vierduizend mensen van zeven broden en een klein aantal vissen, en werden na afloop zeven manden met eten verzameld.

Op het eerste gehoor zit er géén verschil in de houding van de leerlingen bij de broodwonderen. Ze weten, ook de tweede keer, niet wat ze met al die mensen aan moeten. ‘Hoe zou iemand hen hier, in deze verlatenheid, van genoeg brood kunnen voorzien?’

Als we beter lezen, blijkt het toch anders te liggen.

In *Marcus 6*, bij het eerste wonder, gaan de leerlingen naar Jezus toe en doen hem het voorstel de mensen weg te sturen, zodat die zelf voor eten kunnen zorgen. Jezus sluit die weg af en legt het probleem bij zijn leerlingen: ‘Geven jullie hun maar te eten!’ Maar die kunnen het probleem niet oplossen: ze hebben bij lange niet genoeg geld om brood te kopen voor iedereen (vers 35-37).

Als de mensen niet zelf voor eten mógen zorgen en de leerlingen kúnnen het niet, blijft er maar één mogelijkheid over: Jezus moet de mensen voorzien van eten. Maar die optie komt gewoon niet bij de leerlingen op.

Dat is de tweede keer anders. In *Marcus 8* bevinden duizenden mensen zich, zonder eten, op dezelfde plek als de vorige keer. De leerlingen hadden hen weer naar de dorpen en gehuchten in de omtrek kunnen verwijzen, maar doen dat nu niet. Ze zeggen tegen Jezus dat zij zelf niet voor genoeg brood kunnen zorgen (vers 4): ‘Hoe zou iemand hen hier, in deze verlatenheid, van genoeg brood kunnen voorzien?’

De leerlingen staan met lege handen en dat benoemen ze. En daarmee kijken ze naar Jezus: wat gaat hij doen?

De eerste keer rekenden ze totaal niet met Jezus. Nu doen ze dat wel; ze zinspelen erop dat de oplossing weer bij hem vandaan komt. Nee, ze vragen er niet rechtstreeks om. Maar ze beginnen het wel van hem te verwachten.

Ik vind dat mooi om te zien. De leerlingen gaan open; ze leren Jezus steeds meer kennen en op hem te vertrouwen. En ja, het is nog heel pril. Even verderop in het hoofdstuk moet Jezus hen terechtwijzen: ze waren al weer vergeten dat hij twee broodwonderen had gedaan (vers 14-21). Maar hier is toch iets van geloof te zien.

De mannen denken na over Jezus, wie hij is en wat hij voor hen betekent. Soms weten ze het niet en blijven ze

Marcus 8, 1-9

Schriftlezing

Marcus 6, 32-44

Marcus 8, 1-9

datum

8 maart 2020

bijzonderheid

Veertigdagentijd, viering avondmaal

steken in hun eigen beperkte wereld, maar dan weer kijken ze op naar Jezus, en laten ze hem hun lege handen zien: ‘Wilt u ze vullen?’

Is dit niet precies zoals het gaat, vaak ook bij ons? We kunnen het herkennen: de aarzelingen van de leerlingen, hun zoekend geloof, hun vragen. En dat mag. God heeft geduld met ons, zoals Jezus geduld had met zijn leerlingen.

Is het je opgevallen dat Jezus voorafgaand aan het tweede broodwonder zijn leerlingen bij zich roept, om met hen zijn zorgen te delen over de mensen die geen eten hebben? Jezus had de mensen ook meteen kunnen vragen om in groepen op het gras te gaan zitten, om vervolgens brood en vis uit te delen. Maar nee, hij betreft zijn leerlingen erbij. Hij geeft hen een kans om hun geloof in hem uit te spreken. En dán zeggen ze: ‘Wij kunnen de mensen niet voeden. Maar misschien kunt u...’

Zo nodigt Jezus ook ons uit: ‘Kom maar, houd je lege handen maar op. Besef dat jij jezelf niet in leven kunt houden. Dat kan ik alleen. Dus, vraag maar of ik je wil voeden. En ik zal dat doen, overvloedig!’